

שרה מור נגד יחזקאל מרימה

בתי המשפט

001904/04 א	בית משפט השלום כפר-סבא		
06/12/2004	תאריך:	כב' השופט דוד גדול	בפני:

-

	1. שרה מור	בעניין
	2. ציון כהן	
התובעת	ע"י ב"כ עו"ד חיים ינקוביץ	
	נגד	
	1. יחזקאל מרימה	
	2. גוליט מרימה	
הנתבעים	ע"י ב"כ עו"ד ורדה רוזנטל	

פסק דין

עובדות .א.

- .1 .
- .2 התובעת נישאה לעודד מור, אבי שתי בנותיה מנישואיו עמו. עודד מור נפטר בשנת 1998, לאחר אירוע מוחי (להלן: "המנוח").
- .3 המנוח והתובעת רכשו דירה (בחלקים שווים ביניהם) הבנויה על חלקה 64/5 בגוש 6328 בפ"ת (להלן: "הדירה").
- .4 חלק מאמצעי התשלום לרכישת הדירה, כסף שנתנו הנתבעים – הורי המנוח – למנוח ולתובעת.
- .5 הצדדים נחלקו בהגדרת חלקם של הנתבעים ברכישת הדירה. התובעת סברה וסוברת עד היום שהמדובר במתנה שלא ע"מ להחזיר, ואילו הנתבעים טוענים, חוזרים וטוענים, כי המדובר היה אך בהלוואה.
- .6 בין התובעת, אישה המנוח והנתבעים התקיים דיון בת.א. (פתח תקוה) 1385/90, בו הנתבעים דכאן היו התובעים, והתובעת והמנוח היו הנתבעים. שם תבעו ההורים להשיב להם את הסכום שהעניקו למנוח ולתובעת הואיל והנתבעים כבר בגרו.
- .7 ביום 4.12.90 נתנה כבי' השופטת (בדימוס) הגבי' פריש תוקף של פס"ד להסדר פשרה שהוצג לפניו (נספח ב' לתצהיר התובעת) ושם נקבע במפורש כי התובעת והמנוח חבים להשיב להורי המנוח, הנתבעים כאן, סכום בשקלים השווה ל-\$44,000 (להלן: "פסה"ד").

8. תחילת ההליך בביהמ"ש לענייני משפחה של בימ"ש זה. התובענה הועברה לביהמ"ש האזרחי ובהסכמה צורף התובע 2 כתובע נוסף כאשר הוא תובע לעצמו 30,000 ₪ בגין נזק שגרמו הנתבעים.

התובעת מצדה מפרטת בסעיף 26 לכתב תביעתה. 7 ראשי הנזק המסתכמים לסך של 297,000 ₪.

9. הדירה נמכרה בסופו של תהליך לעדה אלנה דרשן תמורת סך בשקלים של \$ 78,000.

ב. הדין

1. התובעים טוענים כי:

א. מעשי הנתבעים כנגדם לגבית החוב שבמחלוקת הינם בגדרי עוולת נגישה כמשמעות המנוח בסעיף 60 לפקודת הנזיקין.

ב. הנתבעים הפרו פסה"ד המוסכם (שיש לו רכיב הסכמי ורכיב של פס"ד) בכך שפעלו נגדם מעבר לנאמר ולמוסכם בפס"ד. עפ"י הוראות פסה"ד יכלו הנתבעים להפרע מכספי התמורה של הדירה בלבד (סעיף 1).

ג. עקב הפרת פסה"ד נגרמו להם הנזקים הבאים:

1. סך 20,000 ₪ בגין שלילת חופש התנועה של התובעת שעה שהיה תלוי ועומד נגדה צו עכוב יציאה מן הארץ.

2. סך 20,000 ₪ בגין עקול חשבונותיה משך 4 שנים.

3. סך 32,000 ₪ בגין עקול רכבה של התובעת, העמדתו עד כדי פסידתו.

4. סך 15,000 ₪ בגין עקול מטלטלין השייכים לתובע והמצויים בדירתו ברח' יעל 6, זימונם לחקירת יכולת והוצאת צווי הבאה.

5. סך 117,000 ₪ השווה ל\$24,000 פצוי בגין הפקרתה של הדירה והעובדה שמשך 4 שנים מנעו הנתבעים את השכרתה לאחרים.

6. סך 73,000 ₪ השווה ל-15,000\$ בגין מכירת הדירה לגבי דרשן במחיר פחות מהשומה שבתיק.

7. סך 20,000 ₪ לתובעת ובנותיה בגין עגמת נפש.

2. הנתבעים טוענים כי:

- א. המונח נגישה בפקודת הנזיקין אינו מתייחס להליכי הוצל"פ אלא רק להליכי בימ"ש.
- ב. התובעת הערימה קשיים במימוש מכירת הדירה ואם יש מקום לתביעה, אז הם אלו שצריכים לתבוע את התובעת.
- ג. התובענה נגועה בהתיישנות, מדובר במסמכים ובעניינים כאלו שלא ניתן לתבוע על פיהם.
- הפרק בתובענה המתייחס לתביעת שכר ראוי בגין השמוש בדירה ו/או מניעת רווח בהשכרתה לאחר או לאחרים.
- ד. הליכי הוצל"פ לרבות מינוי ב"כ הנתבעים ככונסת נכסים נעשו עפ"י החלטת כב' השופטת אהד.
- ה. כל ההחלטות ניתנו ע"י ראשי הוצל"פ. אם לא הוגש עליהן ערעור – המדובר ברשלנות של ב"כ התובעת בעבר (ב"כ הנוכחי הינו חמישי בשרשרת מייצגים) יכולים לזקוף מחדל זה לפתחה של התובעת.
- ו. העובדה שהתביעה לשכר ראוי הוגשה רק לאחרונה היא נגועה בשיהוי ובחוסר תום לב. ידוע לתובעים כי מצבה הפיזי של הדירה לא אפשר השכרתה וטענה זו הינה עורבא פרח.
- ז. היה על התובעים להגיש תביעה לבטול פסה"ד אם חשו שתוכנו מעיק עליהם ובעיקר שנרשמה בו הודאה בידי התובעת כי המדובר בכספי הלוואה ולא כספי מתנה.
- ח. אם נעשה שימוש לא מושכל בסמכויות של ראשי הוצל"פ או כונסת הנכסים היה על התובעים לתבוע אותה ולא את הנתבעים.
4. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות, התצהירים, ובעדויות הצדדים לפני, אני בא למסקנה כי דין התביעה להדחות. כיוון שזו מסקנתי, אין צורך

להתכבד ולחקור לעומקה של טענת ההתיישנות שהועלתה ע"י הנתבעים.

5. יש לסלק מעל השולחן את תביעתו של התובע. האחרון הצטרף כתובע וטען בתצהירו כי עקב פעולות הוצל"פ שנקטו בהם הנתבעים, נגרמה לו עגמת נפש ונפגמו יחסיו עם התובעת שהיא חברתו לחיים.

בחקירתו הנגדית הודה התובע כי לא הגיע כלל לחקירת יכולת בהוצל"פ וכי עקול משכורתה של התובעת בתאגיד שהוא מנהלו לא גרמה לו כל נזק.

הטענה הבאה מפיו של התובע יש בה יותר מקורטוב של התממות. התובע אינו סתם צד ג', זר שאין לו כל קשר לענייני התובעת. התובע משמש בו זמנית הן כמעבידה של התובעת והן כחברה לחיים.

הסבירות שהקשר הזוגי בין התובעים יש בו כדי להשפיע על אפשרויות גביה מהתובעת אינה קלוטה מן האוויר והיה בה יותר מממש.

לא זו אף זו, התובע נאלץ להודות בחקירתו הנגדית כי לא ארע מאומה ליחסיו שלו עם התובעת, היחסים התהדקו והם הביאו לעולם שני צאצאים, עובדה היכולה ללמד על השתפרות הקשר הזוגי ביניהם ולא על התרופפותו.

6. עתה אעבור לסקור את נזקי התובעת כפי שהם באים לידי ביטוי בסעיף 26 לכתב תביעתה על פסקות המשנה שלו.

אומר כבר בראשית הסקירה, כי התובעת לא המציאה ראיות בנות קיימא שמהן ניתן להסיק את הנזקים להם היא טוענת - ועותרת לפצותה.

לא הומצאו מסמכים שהונפקו ע"י צד ג', שאין לו אינטרס בתוצאות התביעה, בזמן אמת ואף לא לאחריו.

לא זו אף זו, התובעת כלל לא שכנעה בדבר קיומו של קשר סיבתי בין הנזקים שלהם היא טוענת ובין מעשים או מחדלים של הנתבעים.

ההליכים בלשכת ההוצל"פ גובו כבר מתחילתם בהחלטה שיפוטית (ע"י כב' ס. הנשיא (כתוארה אז) השופטת נ. אוהד) והם התבצעו ע"י קצינת ביהמ"ש כונסת הנכסים. לא קבלתי הסבר סביר מדוע התובעת לא הגישה תביעה כנגד הכונסת ולא נגד הנתבעים וככל הנראה יודעת התובעת תשובה זו, שאין בה כדי להניח את הדעת.

לא זו אף זו, התובעת לא ספקה הסבר סביר מדוע היא באמצעות פרקליטיה (שהתחלפו לא אחת) לא הגישו ערעורים לביהמ"ש המחוזי על החלטות שניתנו נגדה בהליכים השונים בהוצל"פ. יש להניח ולקבל

עמדתה של כונסת הנכסים כי הייתה זו התובעת דווקא ש"תקעה" מקלות בגלגלי המכירה של הדירה, תוך תקווה שהדירה תרכש על ידה (אך במחיר מופחת עפ"י טעמה) ובכך העניין יסתיים.

משנכזה תוחלת הרכישה העצמית, התובעת הגישה בקשות מבקשות שונות עד כי בסופו של תהליך, הדירה נמכרה לרוכשת – הגב' דרשן.

7. התובעת טענה כי בהליכים שננקטו נגדה יש משום נגישה כמשמעות המונח בסעיף 60 לפקודת הנזיקין. הנתבעים מכחישים וטוענים כי אין המדובר בהליך נפל משום שכך הורתה כב' השופטת אוהד כאמור לעיל.

יתר על כן, טוענת ב"כ הנתבעים, עוולת נגישה מתייחסת להליך פלילי או בהליך אזרחי הקשור לפשיטת רגל או פירוק.

יתר ההליכים האזרחיים ובעיקר הליכי הוצל"פ אינם נכנסים בגדרי הליכים שעוולת נגישה תופסת בהם.

במחלוקת זו שבין הפרקליטים דעתי כדעתה של ב"כ הצדדים. ההליכים שהיו אינם הליכי נפל, אלא הם הם שהביאו את הפרשה העגומה שבין הצדדים, סוף סוף לידי מיצוי.

אכן ההליכים פגעו באשראי של התובעת והגבילו את תנועתה (לא סכנו את חירותה בדרך כלשהיא) אך כאמור אין בהליכי הוצל"פ כדי לגרום לעוולת נגישה שתחול.

8. משהגענו עד הלום יש לבחון (מעבר לנדרש) את ראשי הנזק אחד לאחד.

א. עיכוב יציאה מן הארץ

התובעת לא הוכיחה כל נזק ממשי שנגרם לה עקב עיכוב היציאה. מעמדה במקום עבודתה לא נפגע במאומה, שהרי בן זוגה הוא גם מעבידה. שעה שצרכי עבודתה דרשו זאת, והוגשה בטוחה רצינית, היא יצאה מן הארץ. לא הוגשה כל תביעה בגין ההוצאות שהיו כרוכות בהוצאת הערבות הבנקאית וטוב שכך.

לסכום ראש נזק זה נדחה.

ב. עקול חשבונותיה

התובעת עותרת לתשלום נזקים בסך 20,000 ₪ וזאת בשל עקול חשבונותיה בבנק ובחברת הבטוח. לא הובאה כל ראיה כי התובעת בקשה לממש זכויותיה וכי היא נמנעה מלעשות כן.

לא זו אף זו, לא הומצאה כל ראיה פוזיטיבית שיש בה כדי להעיד על הנזק הממשי. התרשמותי כי בסכום הנזק הנקב יש יותר משאלות לב ולא גיבוי בשטח.

ג. עקול הרכב

לענין זה נתבע סכום של 32,000 ₪. אין ראשית ראיה בדמות מחירון כלשהו או להבדיל חוות דעת שמאית. מחקירתה הנגדית של התובעת עלה כי למעשה היא הכשילה צו שיפוטי של ההוצל"פ. הרכב המדובר הועבר למזבלה או מגרש גרוטאות מבלי שניתן לכך היתר ע"י ראש הוצל"פ. להתנהגות בלתי סבירה זו לא ניתן כל הסבר משכנע. אם לתובעת טענות בנושא זה תתכבד ותפנה לעצמה.

ד. עקול מטלטלין בדירת התובע וזימונם של התובעים לחקירת יכולת

בגין רכיב זה נתבע סך של 15,000 ₪. מחקירתם הנגדית של התובעים כי צו ההבאה או שלא נמסר להם כלל (לתובע) והתובעת על בסיס יעוץ משפטי שקבלה (לטענתה), כלל לא צייתה לצו, לא הופיעה לחקירת יכולת ולפיכך לא נגרם לה כל נזק.

באשר לעקול המטלטלין, העקול המדובר בוצע ברישום בלבד. מטלטלין לא הוצאו מדירתו של התובע בה התגורר יחד עם התובעת. במגורים משותפים אלו יש כדי להעיד לכאורה על שיתוף במטלטלין. בסופו של פרק לא הוכחה גרימת נזק כלשהו וראש נזק זה נדחה.

ה. מניעת רווח בשל אי השכרת הדירה

בגין ראש נזק זה נתבע סך של 117,000 ₪. התובעים העריכו הפסד חדשי בסך \$500. ראשית – יש לומר כי נזקם לא יוכל לעלות על \$250

שהרי לא הייתה לתובעת זכות בדירה מעבר ל-50% ואם תטען כי המדובר בשווי השכרה של \$1,000 אזי המדובר בסכום מופרך על פניו.

ראש נזק יש לדחות גם מחמת שיהוי. התובעת לא הוכיחה כי בזמן אמת דרשה השכרת הדירה וכי הנתבעים סרבו לכך.

לא זו אף זו, מדבריה של הגב' דרשן שמסרה תצהיר עדות ראשית מטעם הנתבעים, עולה כי מצבה של הדירה היה כה מוזנח עד כי לא ניתן היה להיכנס אליה ללא מסכה (סעיף 7 לתצהיר).

הגב' דרשן לא נחקרה על תצהירה, לא הובאו ראיות אחרות לסתור האמור בתצהיר.

לא זו אף זו, חוות דעת שמאי שהוגשה לתיק ההוצל"פ מאששת טענתה של הגב' דרשן.

משמע, לא היה מה להשכיר ולא היה מי שישכור נוכח מצבה העגום של הדירה.

לחילופין, גם לא הוכח כל קשר סבתי במעשה או במחדל של הנתבעים לכך שהדירה הגיעה למה שהגיעה.

ו. מכירה של הדירה בהפסד

התובעת טוענת לנזק של \$15,000. בשעת מכירת הדירה. לכתב התביעה, כמו גם לתצהיר עדות ראשית, לא צורפה חוות דעת שמאית שיש בה כדי לאשש גרסתה של התובעת.

הנתבעים צרפו חוות דעתה של השמאית איריס שלומוביץ שקבלה אישור מראש ההוצל"פ. עפ"י חו"ד זו, לא זו בלבד שלא נגרם כל נזק אלא הדירה נמכרה במחיר העולה על חוות דעת השמאית.

לפיכך אף ראש נזק זה דינו להדחות.

ז. עגמת נפש

אני מסכים עם דעתה של התובעת כי ההליכים שנקטו נגד גרמו אי נוחות וצער לא מבוטל. התובעת נקבה סכום של 20,000 ₪ עבורה ועבור בנותיה.

בכל הכבוד הראוי, אין חלוקה פנימית בין התובעת לבין בנותיה. האחרונות כלל אינן תובעות ומשכך אין הן זכאיות למאומה.

באשר לתובעת – זו היא שגרמה את עגמת הנפש בין לעצמה ובין
לאחרים בשל התעקשותה שלא למלא אחרי הוראות הסכם הפשרה
שקבל תוקף של פס"ד.

ג. לסכום

1. העולה מן המקובץ כי דין התביעה להדחות. לא שוכנעתי כי הנתבעים
הפרו חובה כזו או אחרת כלפי התובעת.
לחילופין, גם אם לא הוכחה גרימתו של נזק כלשהו ע"י הנתבעים או מי
מהם לתובעת, בבחינת קשר סבתי כזה או אחר.
2. כפועל יוצא מן התוצאה אליה הגעתי, אני מחייב את התובעים יחד
ולחוד לשלם לנתבעים הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך 8,000 ₪ בלווית מע"מ
כחוק ובלווית ריבית והפרשי הצמדה מהיום ועד ליום התשלום בפועל.

ניתן היום כ"ג בכסלו, תשס"ה (6 בדצמבר 2004) בהעדר הצדדים